

Nr. 13

19. júní 2016

76. árg.

Hereftir skalt tú veiða menn

Og Jesus segði við Símun: “Óttast ekki, hereftir skalt tú veiða menn!” Og teir drógu bátarnar upp á land og fóru frá øllum og fylgdu honum.

Luk. 10b-11.

Tað krevst dirvi at fara frá tí tryggja í tilveruni og leggja leiðina út í tað ókenda. Tú veitst, hvat tú hevur, men ikki, hvat tú fært. Men av og á hendir okkurt, sum mælir til at flyta. Tú mætir nýggjum avbjóðingum, ella okkurt hendir, sum setir alla tilveruna í annan samanhang.

Tað var tað, sum Pætur og vinir hansara upplivdu. Ein dagin stóð Jesus har í fjøruni við Genesaretvatn, har teir sótu og reinskaðu gørnini eftir eina roynd úti á vatninum, sum onki gav. Jesus mælti teimum til at gera okkurt, sum teir ikki plagdu – at seta gørnini á alljósum degi. Men teir gjørdu, sum hann bað teir, og gørnini fylltust av fiski, so teir fingdu fyllt bæði sín bát og bátin hjá vinmonnunum. Pætur gjørdist so skelkaður av hesi hendingini, at hann legðist á knæ framman fyri Jesusi og segði: “Far frá mær, tí at eg eri ein syndigur maður.” Tá var tað, at tað hendi, sum er umrøtt í skriftorðinum her omanfyri. Jesus segði, at hann ikki skuldi óttast. “Hereftir skalt tú veiða menn.”

Beinanvegin drógu teir bátarnar upp á land og fóru frá øllum og fylgdu Jesusi. Bráðliga vóru teir til reiðar at fara. Teir vágaðu sær út í tað ókenda og satsaðu alt upp á okkurt heilt nýtt. Hvussu kundu teir greiða frá hesum? Jesus hevði eggjað teimum at gera nýggjar royndir við sær í tí, sum higartil hevði verið lív teirra. Teir gjørdu tað, sum teir dugdu best, nevnliga at fiska, men nú eftir

orði hansara. Og so hendi nakað, sum teir ikki høvdu væntað - okkurt nýtt. Hetta gjørdi, at teir finga álit á honum, og um teir kundu líta á hann í tí, sum teir dugdu, so máttu teir saktans eisini kunna líta á hann í tí ókenda. Teir vóru til reiðar at fara.

Gjøgnum alla Guds ríkis søgu er hetta hent ferð eftir ferð. Jesus hevur skapað trúgv á seg sjálván, og trúgvín hevur gjørt menniskju fús at fara saman við honum - heilt inn í ókendu framtíðina. Á henda hátt hevur evangelið brotið mørk, so at stóðugt fleiri hava fingið lut í tí. Tað eru enn mong mørk, ið bíða eftir menniskjum, sum í áliti á Jesus eru fús at fara avstað. Bara á tann hátt kunnu nýggj menniskju verða frelst og fáa lut í Guds ríki.

At vera nøgdur

Men tá ið vit hava fæði og klæði, skulu vit vera nøgdir við tað.

1.Tim.6,8.

Paulus var nøgdur við lívskor síni, tó at tað viðhvørt var ógvuliga stríggið á ferðum, í vanda, í fangahúsi, í handverki - hann var tjaldmakari - og samstundis altíð á ferð at boða gleðiðskapin. Men hann átti tað, sum er meira enn heimsins ríkidømi og dýrgripir: Guds náði, og hann hevði lært, at Guds náði er nóg mikið.

Vit mugu eisini sum Guds børn læra at vera nøgd við lívskor okkara. Ikki soleiðis, at vit ikki skulu stremba eftir at bota um lívskorini – ein góð stremban, sum fellur vaknum ungðomi natúrlig. Henda strembanin kann eydnast okkum, um vit samstundis eru nøgd við tað, sum longu er fallið okkum í lut, og vit hava lært at takka Gudi fyri tað. Takksemi gleðir okkum og økir um arbeiðsgleðina.

Gud hevur ongantið lovað børnum sínum vælferð ella at liva í fagnaði og góðgæti, men hitt dagliga breyðið og alt, sum okkum tørvar.

t. týddi.

Onkur segði við ein talara: “Tú ert so populerur!” Men maðurin svaraði aftur: “Tað nyttar mær einki, tí popularitetur varir so stutt. Øvugt er tað við signing Harrans. skriftin sigur, at hon varar um ævir, og eg vil heldur eiga nakað, sum varir í ævir enn nakað, sum varar so stokkut og stutt!”

e.c. ums.

Livandi vatn

Jesus svaraði og segði við hana: “Um tú kendi Guds gávu, og hvør tann er, sum sigur við teg: Gev mær at drekka, tá mundi tú biðið hann, og hann hevði givið tær livandi vatn.”

Jóh. 4,10.

Ikki er tað at undrast á, at konan gjørdist ørkymlað. Kanska hevði tú eisini gjørst ørkymlaður? Guds gáva, hvat er tað? Tað er *frelsa, fyrigving, ævigt lív.*

Livandi vatn? Tað er tað sama. Jesus nýtir bara hetta høvið, sum nú er. Fyrst var tað Jesus, sum bað um vatn, nú vil hann hava hana at biðja um frelsu, fyrigving og ævigt lív – livandi vatn.

Jesus segði: um tú kendi Guds gávu, og hvør tann er, sum sigur hetta við teg, tá mundi tú biðið hann um livandi vatn. Heldur tú tað vera natúrligt at biðja um livandi vatn? Tú ert í tí støðu, at tú kennir Guds gávu, og at tú kennir Jesus. Tað, sum Jesus nú vil, er, at tú skalt biðja.

t. týddi.

Uggið tey mótlítlu

Okkara innara lív kann gerast grátt, áðrenn hárið er farið at grána. Mistreysti kemur bæði til ung og gomul. Vit hava dreymar um okkurt, men so fellur alt á gólvið. Vit leggja ætlanir, og tær miseydnast.

Sagt verður, at størsta orsøkin til mistreysti er, at vit missa samanhangin. Vit hyggja at skeivu tingunum. Tað, sum er smátt, gerst stórt. Tað, sum hevur lítið upp á seg og er týðningarleyst, fær tak á okkum og gerst stórt.

Eg havi sæð, at tað at gleða onnur og stuðla teimum, er góður heilivágur móti mistreysti. Hjálpi eg øðrum at síggja støðuna á annan hátt og at síggja Guds góðsku og virki í hesum heimi, so fái eg sjálvur nýtt mót av hesum tonkum.

Paulus skrivar til kirkjuliðið í Tessalónika: ***Uggið tey mótlítlu, hjálpið teimum veiku, havið tol við øllum.*** (1.Tess. 5,14)

Tað er ikki av tilvild, at stríð er móti kvinnum og Ísrael. Tað var jú ein kvinna, sum føddi Jesus, og tað hendi í Ísrael.

e.c. ums.

Frelsan

Annar av ránsmonnunum á krossinum skilti, hvør ið Jesus var. Hann segði: “Jesus, minst tú til mín, tá ið tú kemur í ríki títt.” (Luk. 23,42) Tað er so einfalt og lætt at verða frelstur. Jesus hevur gjørt tað soleiðis, at hvør tann, sum ákallar Jesus, skal verða frelstur. Tað er nóg mikið at siga: “Jesus, minst til mín.” Ella heilt einfalt: “Hoyr mína bøn.”

Í Áps. 4,12 lesa vit, at tað er ikki frelsa í nøkrum øðrum navni enn Jesusar. Jesus er Vegurin, Sannleikin og Lívið. Eingin kemur til Faðirin uttan við honum. Jóh. 14,6.

Tann, sum fylgist við Jesusi, er á Vegnum, sum førir til Himmals. Ofta verður leitað eftir Sannleikanum; men Sannleikin er ein persónur. Sannleikin er Jesus. Jesus er eisini Lívið við stóra L, tað einasta lívið, ið nøktar sál tína heilt og fult.

Les í Bibliuni hvønn dag. Bið Gud vælsigna orðið fyri tær og lata tað upp, so at tú skilir tað. Bið hvønn dag. “Ja, men eg dugi ikki,” sigur tú. Bøn er sum at tosa við ein góðan vin. Sig Jesusi tað, sum liggur á tínum hjarta. Byrja í smáum. Ein maratonrennari má byrja í smáum. So við og við mennist tú. Minst til, at “knælogi” er besta slag av “teologi”. Ein kristin á knøum kann útinna nógv meira enn ein heimspekingur á tåum.

*Thomas Áleskjær.
Effie Campbell umsetti.*

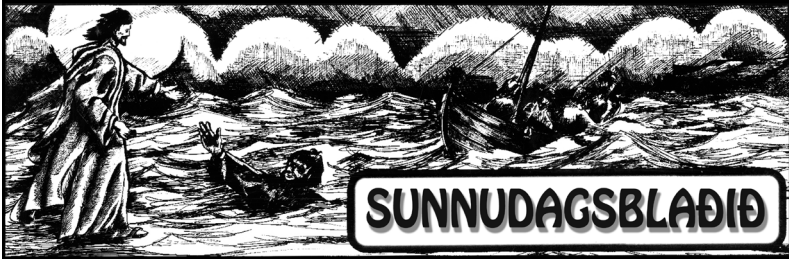
Harrin talaði til mín og segði: “Tú hevur einki at geva menniskjum, fyrr enn tú hevur fingið okkurt frá mær,” og eg fekk orðið úr Orðt. 3,5-6: “Troysta á Harran av øllum tínum hjarta, men lít ikki á vitsku tína. Minst til hansara á øllum tínum leiðum, so man hann javna vegir tínar.”

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: **www.jesus4all.dk**

Nr. 14

3. júlí 2016

76. árg.

Guds börn, tað eru vit

Síggið hvussu miklan kærleika faðirin hevur sýnt okkum, at vit skulu verða kallað Guds börn, og tað eru vit.

1. Jóh. 3,1.

Vit eru Guds kæru börn. Sigur tað okkum nakað? Fyllir tað hjartað við takksemi? Hevur tað nakað at týða? Leggur tað bond á okkum, so at tað fram um alt gerst týðningarmikið fyri okkum at liva soleiðis, at tað merkist, hvar vit hoyra heima? Spreingir hetta bond okkara, soleiðis at vit ferðast í Guds barna frælsi, hóast nóg kann ræða og tyngja?

Fyri Jesu skuld kunnu vit rópa okkum Guds börn. Tá ið vit vórðu doypt, skrivaði Gud nøvn okkara í bók sína. Eitt barn kann verða borið í heim undir neyðarsligum umstøðum, men so verður tað fostrað upp hjá fólki, sum bæði hava ráð og sinnalag at syrgja fyri tí. Barnið veit onki um hetta og hevur onki gjørt fyri at fáa lut í hesi dýrd, sum uppfostringin leiðir tað inn í - hetta er veruleikin. Men vit eru meira enn fosturbörn, tí í skriftorðinum her omanfyri stendur, at vit skulu verða kallað Guds börn, og tað eru vit.

Tá ið tann tvøri og ótakksami sonurin stóð úti í túninum og ikki vildi fara inn, tí hann helt seg vera órættvíst viðfarnan, mátti pápin minna hann á tey góðu korini, honum vóru givin. “Alt mítt er títt!” segði hann.

Síggið hvussu miklan kærleika faðirin hevur sýnt okkum.... Har er veruliga nakað at síggja, um vit lata eyguni upp. At líta á, at “alt í føðurhendi er,” sum vit plaga at syngja, og so sleppa at sanna, at Gud lítur við mildum eygum at okkum, eins og ein mamma

hyggur at sínum veika barni. Vit sleppa at líta á, at Gud fyrigevur og strikar út nógvu syndir okkara, og at hann slættar vegin fyri okkum. Vit sleppa at líta fram ímóti einari dýrd, sum enn ikki er opinberað, men er gjørd til reiðar til teirra, sum verða trúgv heilt til deyða. – Jú, har verður nakað at siggja, tá ið vit lata eyguni upp hinumegin.

TORIR TÚ AT TRÚGVA HESUM?

Frelsuvisna - heimsins størsta mangulvøra

Tað er spell, at vit skulu brúka so nógv tíð upp á okkum sjálv, tá ið høvuðsdenturin eigur at vera har úti. Men tað er ein trotvøra í verðini í dag, sum er størri enn trotið á mati, klæðum og undirstøðukervi. Tað er frelsuvisnan. Tað er heimsins størsta trotvøra í dag.

“Hetta havi eg skrivað til tykkara, fyri at tit skulu vita, at tit hava ævigt lív, tit sum trúgva á navn Guds sonar.” 1. Jóh. 5,13. Hetta versið verður ofta kallað “Frelsuvisnan”.

Við frelsuvisnuni kemur eisini frelsumedvitið, tað vil siga, at vit vita, at vit skulu gerast lærusveinar, vit skulu fylgja Jesusi eftir. Jesus sigur, at vit ERU ljós heimsins (Matt. 5,14), ikki at vit skulu blíva ljós. Hetta er einasta ljósið, ið skínur í einari myrkari verð.

Í 2. Kor. 5,19 stendur, at Gud var í Kristusi og gjørdi heimn sáttan við seg. Av hesi orsök tilrokna hann okkum ikki misgerðir okkara, og hann hevur lagt orðið um sáttargerðina niður í okkum. Jesus doyði fyri øll menniskju, men hvør einstakur má taka eina persónliga støðu og taka ímóti frelsuni. Tað er okkara uppgáva at gera heimn sáttan við Gud, við tað at vit geva teimum henda fyrigevandi boðskapin.

Jesus segði í Jóh. 6,35: “Eg eri lívsins breyð. Tann, sum kemur til mín, skal ikki hungra, og tann, sum á meg trýr, skal aldri tysta.” Jesus er tann, sum nøktar okkara tør, møtir okkara longslum og gevur okkum frelsuvisnu.

*Thomas Áleskjær.
Effie Campbell umsetti.*

Ongin hjálp

Sjúklingurinn svaraði honum: “Harri, eg havi onki menniskja, sum kann fáa meg niður í hýlin, tá ið vatnið verður órógvað.”

Jóh. 5,7.

Ongin kemur til mín í frikorterinum og tosar við meg. Eg má standa aleina og gløa. Ongin hjálpir mær at fáa eitt gott arbeiði. Man nakar leggja nakað í meg?

Í 38 ár hevði maðurin verið sjúkur. Hann var óivað púra sannførdur um, at ongin legði nakað í seg. Men hann fór skeivur. Um tú ert samd(ur) við hann, so ert tú eisini farin skeiv(ur). Jesus leggur í teg.

Tá ið tú stendur aleina og ongar vinir hevur, sum vilja hjálpa tær, so fert tú skeiv(ur). Jesus fer ongantíð frá einum menniskja.

Um tú gevur Jesusi lív títt og verður vinur hansara, so hevur tú tryggjað tær ein vin, sum ongantíð svíkur teg.

Jesus hevur ikki tey ringu evnini, sum vit menniskju hava, at vit slíta vinarlag, tá ið tey ikki longur hóska okkum. Tá ið tú heldur teg vera aleina, so hevur tú ein vin í himlinum – Jesus.

t. týddi.

Sonur tín livir

Jesus sigur við hann: “Far tú, sonur tín livir!” Maðurin trúði tí orði, sum Jesus segði við hann og fór avstað.

Jóh.4,50.

Tá ið vit trúgva tí, sum Jesus sigur, gerast vit ikki vónbrotin. Maðurin fór heim til hús, og sonur hansara var júst vorðin frískur í tí løtu, Jesus hevði sagt: far tú, sonur tín livir.

Tú minnst kanska eisini ta ferðina, tá ið Jesus bað Pætur og vinmenn hansara fara til útróðrar. Teir høvdu roynt alla nátt og onki fingið. Pætur helt hetta vera tíðarspill, men segði kortini: “Men eftir tínum orði vil eg seta gørnini út aftur.” (Luk.5,5). Og teir finga eina so stóra mongd av fiski, at báturinn ikki tók veiðina. Teir máttu veittra eftir lagsmonnum sínum og koma at hjálpa sær.

Tú verður heldur ikki vónbrotin, um tú gert eftir orðum Jesu, tá ið hann gjøgnum alla Bíbliuna sigur: fylg mær! Royn tú at lesa, hvussu Pætur, Andrias, Jákup og Jóhannes fylgdu Jesusi bara tí, at hann hevði sagt við teir: fylg mær!

t. týddi.

HVAT ER SYND

Onki er óreint í sjálvum sær. Róm.14,14.

Mangan hoyrir tú fólk tosa um, hvat ið er synd, og hvat ið ikki er synd. Tá tykist tað, sum ein svarlisti kanska er til. Men so er ikki. Onki er í sjálvum sær synd – bara tá ið tað kemur í samband við hitt syndiga menniskjað, verður tað til synd. Tí sigur Paulus, at onki er óreint í sjálvum sær – hitt óreina er ikki í lutinum, men í menniskjanum, sum hevur við lutin at gera.

Stór ábyrgd liggur á einum menniskja, sum hevur við so mangar lutir at gera hvønn einasta dag – hvør lítil lutur, sum vit fáast við dagin langan, kann gerast til ein stein, sum vit snáva um, so at vit detta. Tað er so mangt í samfelagnum nú á døgum, sum kann gerast ungdóminum ein snávingarsteinur, men tað eru eisini líka nógvir fjølbroyttir lutir, sum vit hava um hendur.

Vandi er í hvørjari vælferð. Jú, víst, men vit kunnu eisini fylgjast við Jesusi, hvagar vit fara – og tað er júst hetta, sum er umráðandi. Hann er einasta verja okkara móti syndini. Og hvønn einasta lut, ið legst á gøtu okkara, sum dagur líður, kunnu vit tosa við Jesus um. Guds navn verður eisini kallað ráðgevi. Minst til hetta í dag!

t. týddi.

Hvussu skal eg sleppa av við vantrúnna? Hvørja viðgerð skal eg nýta? Latum okkum lesa, hvat ið Jesus gjørdi við vantrúnna: “... hann undraðist á vantrúgv teirra. Og hann ferðaðist bygd úr bygd har um vegir og LÆRDI.” Hann undirvísti fólk. - Vit mugu mata okkum við Guds orði, tanla, tyggja og jótra tað. So sleppa vit undan vantrúnna

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: **www.jesus4all.dk**